

אלען דאנק

על פרשת השבוע

פרק מ' - חנוכה תשע"ט

© כל הזכויות שמורות למו"ל. אין לקרוא בזמנו התפילה וקריה"ת

בכ"ד, בכל ענייני הנילון ניתן לפנות לדוא"ל: g.agedank@gmail.com

מתוך המגיד מדברنا על פי משל: במדינה אחת חלה המלך ומצבו החמיר והלך. כל טובים המוחות בתחום הרפואה הוכנסו סביבם מיטתו בנסיון למצוא תרופה למחלתו. אך הגע שלב שבוי כולם כבר "הרימו ידים". בעוד המלך מוטיבר בייסויו, ו"סופר את השועות", הגע לפטעת רופא צוואר, שהיה בטוח כי בידו המזווע למחלתו המלך.

ידע אותו רופא, כי ברגע שroke ייעז להביע את דעתו, יתנצל עליו כל הרופאים. ויזמא ר' מענדיל למים, אמר לו הבעש"ט: "אם הי' לך בטחון זה החלים רק שכחו תראה שיזמין לך מים." וכן עשה, שהתחזק מואוד בבטיחון בהש"ת. ונדמן להם ערל אחד ושאל אותם אם הבינו אויל בסוסים שנאבדו ממנה כבר לפני ג' ימיים, והוא מאבקש ומוחפש אותן ג' ימיים. ננען שלא רואו, ושאלו אותם אם יש לו מים, ואמר שיש לו, וננתן לשנות לר' מענדיל.

שאל ר' מענדיל לרובו הבעש"ט, כיון שהערל הנל הרי לא נסע רק למען, להרות צמאני, מהו הצורך לנסוע זה? ימיים השיב הבעש"ט הוכח: השם יtab' הומין לך אותו מוקדם, שאם הי' לך בטחון אמיתי בהש"ת ימלא מוחשו. הרי שגדול מה הבטיחון שהש"ת מזמן למלא משאות אדם עוד קודם קומו שהיה לו זה הבטיחון, ע"ז האופן שאם הי' לו בטחון, קיבלנו מיד.

וכן כאן גבי יוסף שתחילה בטה בשור המשקדים ונענש, עד שהי' לו בטחון בהש"ת, איש מהם לא התנגד לפטרון. על דרך הפשת, אומרו רב' חי' קנייבסקי שליט"א ב"טעמא דקריא": כל מי שהזמין פעעם בעל מלאכה הביתה מכיר את ההתקלות הזו. בטלפון הראשון הוא אומר: "תוך חצי שעה אני אצלך". אחר שעתיים מתקשרים: "מה קורה?" "אני כבר אצלך! חצי שעה!". עבורות שעתיים נוספות: "נו, מה עכשיו?" "שת' דקות ואני אצלך, אתה כבר יכול להתריח מים לקפה...". מהי מים? מה קפה? הוא בא לאכן לשנות קפה? לאו הוא מתכוון לומר זה: עכשו אני כבר ממש פה!

אמר ר' חי' יוסף אמר את עצתו כדי לאגדו לכך שפרעה יקבל את דבריו. כל החרטומים פתרו לפראה פתרונות שונים ומשונים, פרעה לא השתקנע. יוסף היחיד שבא עם תכנית Ubodha מסודרת, פרעה שומע דבריהם של "למעשה", הוא מבין – יש לנו כאן עסק עם בן אדם רציני, ומיד מקבל את פתרון החלום באמרו ליוסף: "אחרי הודיעו אלוקים אותך כל זאת אין לנו וחכם כמוך".

כך גם היה עם שור המשקדים. לאחר שירא יוסף פטור לו את חלומו, הוא אומר לו דברים

(ומתוק האור)

משמעותם.

ושבע פרת הטבת שבע שנים הנה (mai, כו)

בדרכו על הפתרון של הבעיות אמר יוסף "הראה לפראה" ואילו על פתרון החלום של הבעיות הרעות אמר יוסף "הראה לפראה", יש להבין, ומה שינה את?

הנה כשרהה פרעה את החלום כתיב "עומד על היאור" וכשאמר ליוסף, אמר "על שפת היאור", ובמדרשת תנומה (ג) אמר פרעה חלום, שהוא לוי וכו"ז דהינו שפרעה שינה בכונה כמה פרטיהם כדי לראות אם יוסף עלה על השינויים. ואכן, יוסף תיקן את כל השינויים כמו חלם, כדייאתא במדרשה.

זה נונת הפסוק "עדות ביחסן שמנו בצתתו על ארץ מצרים" הכוונה: הפסוק שואלizia עדות נתן יוסף אשר פתרונו אמיתי, למנין יצא על ידי זה על ארץ מצרים בתור מושל, וע"ז מתרץ הפסוק "שפת לא ידעתו אשם" בזה ניכר טוב פתרונו ידע מלת "שפת" שלא ידע אותה והוא שומע המלאה "שפת", מפני פרעה אבל כפי שידע הוא לא חלם פרעה כן, רק חלם באמחת שעומד על היאור.

שבו שברו לנו מעת אוכל (mag, ב)

רמז למספר נרות חנוכה בפרשׁת מק' (mag ב): "שבו שברו לנו מעת אכלל, לנני" בגמ' פ"ז (86) אמר שבירים את "לנו" תחיה והמחזה מג (43), וזה "שברו לנו"

תשברו את "לנו" ויצא מאי, "ימעת אכלל" ככלומר את האות ה hei קטנה שבמילה "אכל", דהינו א', וביחד הרוי מד' הוא בדיק כמספר נרות חנוכה לוי ועמם שמונה שמשים ביחס מד'.

ועתה ירא פרעה איש לבני וחכם ישיתחו על ארץ מצרים (mai, לג)

יוסף מסיים לפטור את חלומו של פרעה, ופתחום הוא הופך ליעוץ, ולא סתם ייעוץ, הוא מתרץ לפרט מה בדיק עשו, כמה ואיפה. פרעה קרא ל כפטור חלומות, כיצד זה, לפטעת, הפרק הוא ליעוץ?

קשה זו נשאלת ע"י רבים מהפרשנים שהשיבו עליה באופנים שונים,نبي כאן יש סיוף ידוע שבעיר ורשא הי' עשיר גדול וירא שמים, ומסחרו הי' שהיה שולח אניות סחרה דרך הרים לחול. פעם באהה ידיעה של האניות שלו טבעם ונשאר עני ואביו, ולא היה מי שירצה להודיע לו את זה, כי חשבו לנפשם. אמר הרוב

יהי מין שנתיים ימים ופרעה חלם (mai, א) פריש באור החיים ה' שכל משך ב' השנים חלם בכל לילה זה החלום רק שכחו ע"ש. ולכאורה למה הוצרך דבר זה שהחלים כל השנתיים? ביאר הרה"ק רב' פנהס מקורי' ז"ע, ע"פ מעשה מהבעש"ט, שפעם נסע עם המגיד ר' מענדיל מא"ר, ויזמא ר' מענדיל למים, אמרו לו הבעש"ט: "אם הי' לך בטחון זה החלים רק שכחו תראה שיזמין לך מים." וכן עשה, שהתחזק מואוד בבטיחון בהש"ת. ונדמן להם ערל אחד ושאל אותם אם הבינו אויל בסוסים שנאבדו ממנה כבר לפני ג' ימיים, והוא מאבקש ומוחפש אותן ג' ימיים. ננען שלא רואו, ושאלו אותם אם יש לו מים, ואמר שיש לו, וננתן לשנות לר' מענדיל. שאל ר' מענדיל לרובו הבעש"ט, כיון שהערל הנל הרי לא נסע רק למען, להרות צמאני, מהו הצורך לנסוע זה? ימיים השיב הבעש"ט הוכח: השם יtab' הומין לך אותו מוקדם, שאם הי' לך בטחון אמיתי בהש"ת ימלא מוחשו. הרי שגדול מה הבטיחון שהש"ת מזמן למלא משאות אדם עוד קודם קומו שהיה לו זה הבטיחון, ע"ז האופן שאם הי' לו בטחון, קיבלנו מיד.

וכן כאן גבי יוסף שתחילה בטה בשור המשקדים ונענש, עד שהי' לו בטחון בהש"ת, לcker הזמין לו הש"ת החלום לפרטה כל לילה משך ב' שנים שי' מוקן לגלות יוסף מיד שי' לו בטחון בהש"י. (מדרשה נחחס)

ואני שמעתי עלייך לאמור תשמע חלום לפטרו אותו: ויען יוסף את פרעה לאמור בלבד עלייך אלקים עינה את שלום ר' לאום ר' (mai, טז)

מהו להלמר" שאמור פרעה ליוסף? ואף יוסף השיב "לאמר". אלא, האגדה אמרת סהדרין נב, שהקב"ה הזהיר את אדם הראשון על העריות בפסקוק "ויצו"

ה' את האדם "לאמור", שלאמור מרמו על יסורי ערונות. פעה הרשות

להקנית את יוסף, וכייד לחפות על בינו שהוא נזכר לפתרונו של יוסף, ובפט

אחרי שאר המשקדים ריכל על יוסף דברי שקרים, מכמואר בראש"ג. אכן, אמר פרעה

תיקף ליוסף, "זאני שמעתי עלייך עריות לאמר". דבר ראשון, שמעתי עלייך שאתה יש

לך חטא של ערונות, ועוד שמעתי עלייך תשמע חלום לפטרו אותו".

ענה לו יוסף, מה שאמירת שיש אצלך עריות לאמר", - "מכבלידי", אצליו זה לא נמצא, ומה שאמורת שאני יודע לפטור חלום, "אלוקים עינה את שלום פרעה..." (ע"פ מרגניתא דרב' מאיר)

ידבר פרעה אל יוסף בחלמי הנני עמד על שפת היום (mai, ז)

במדרשה: "הוז הא דכתיב: עדות ביהוסף שמו בצתתו על ארץ מצרים שפת לא ידעת אשמע" (תהלים פ, א).

הנה כשרהה פרעה את החלום כתיב "עומד על היאור" וכשאמר ליוסף, אמר "על שפת היאור", ובמדרשת תנומה (ג) אמר פרעה חלום, שהוא לוי וכו"ז דהינו שפרעה שינה בכונה כמה פרטיהם כדי לראות אם יוסף עלה על השינויים. ואכן, יוסף תיקן את כל השינויים כמו חלם, כדייאתא במדרשה.

זה נונת הפסוק "עדות ביחסן שמנו בצתתו על ארץ מצרים" הכוונה: הפסוק שואלizia עדות נתן יוסף אשר פתרונו אמיתי, למנין יצא על ידי זה על ארץ מצרים בתור מושל, וע"ז מתרץ הפסוק "שפת לא ידעתו אשם" בזה ניכר טוב פתרונו ידע מלת "שפת" שלא ידע אותה והוא שומע המלאה "שפת", מפני

פרעה אבל כפי שידע הוא לא חלם פרעה כן, רק חלם באמחת שעומד על היאור.

(מרגניתא דרב' מאיר)

שובו שברו לנו מעת אוכל (mag, ב)

בגמ' פ"ז (86) אמר שבירים את "לנו" תחיה והמחזה מג (43), וזה "שברו לנו"

תשברו את "לנו" ויצא מאי, "ימעת אכלל" ככלומר את האות hei קטנה שבמילה "

"אכל", דהינו א', וביחד הרוי מד' הוא בדיק כמספר נרות חנוכה לוי ועמם שמונה

שמותים ביחס מד'.

ועתה ירא פרעה איש לבני וחכם ישיתחו על ארץ מצרים (mai, לג)

יוסף מסיים לפטור את חלומו של פרעה, ופתחום הוא הופך ליעוץ, ולא סתם ייעוץ,

הוא מתרץ לפרט מה בדיק עשו, כמה ואיפה. פרעה קרא ל כפטור חלומות,

איפוא, כמה תירוץים:

דעתו מודיע נגען יוסף בזה שביקש משור המשקם שיזכרו אותו הרוי עשה בזה דברו אותו בעניין ריאת שמים אריך כל העולם הוא האבל הבלתי, אם מאבדים את זה השתדרות המותרת ואיך רציה?

אמרו בזה כמה ביאורים הרש"ב (בגחות על המדרש) וב"בית הלוי" ביארו דהנה התורה התייחס לאילו היה נתבע לך אניתה אחת עם סחרורה שלך, היית מצטרע? והסביר לו את האבל של עולם הזה, שאל אותו הרוב: לפי מה שנאנחנו בדברנו עכשיו ענה ו אמר: בודאי לא הצטערת, כי עדין אתה נשאר עשר, אבל אריך דברי: מודה עוד אין ריאיה שאיתה ירא שמים באמת, כי עדין אתה נשאר עשר, אבל אריך דברי: אם עתה ואמר: גם על זה לא אצטרע. אמר הרוב: זה עוד לא ריאיה על יריית שמים אמתית, מה תגיד אם כל האניות שלך יטבעו? אמר העשיר לרוב: סתום להגדיך וזה לא חכמה, תן לי זמן להתבונן, אמר לו הרוב: יפה דברת. הכניס אותך כבודתך בה' הוא יותר עשיר עשות את החובות הלבבות שעור הבטחון ולמד כי הבוטח בה' הוא יותר עשיר עשות מבזבז זהב. ומברא שם אריך אדם רוצה מונימני שהוא כימי שיכל לעשות מבזבז זהב. ומברא שם אריך אדם רוצה משכון מהקב"ה, הוא רוצה שהיה הכל מוכן לפני, אין לו אמון בהקב"ה והוא שיחי בטוח ורוצה משכון, וכך עבר את שער הבטחון. אחרי שהעתמק בשער הבטחון יצא מהחדר ואמר לרוב: כפי שאני התבוננתי בשער הבטחון, אפילו כל אניות נבעו בהם לא אצטרע, מפני שכבר הבנתי שהקב"ה הוא כל יכול ויכולים לבתו. אמר לו הרוב: אם הגעת להבנה זו, אני אומר לך שהגעה ידיעה ברורה שככל האניות שלך ניטבעו בלבך! כאשר אמר לו הרוב את זה מיד נתעלף ההיעיקו וופאים אשר בקושי היצלו אותו. שאל אותו הרוב: הלא רגע לפני זה אמרת תשבחה רבה של אל תצטרע כלום, מדוע אם כן התעלפת? אמר לו: כפי שאני אמרתי לך שככל העולם הזה הוא הבל הבלים חשבתי שהאניות של שנות בים, אז כל העולם הוא הבל הבלים, אבל כשאמרתי לי שהאניות של נבעו, אז מתעלפים!

זה ההבדל בין פרעה של יוסף לבין פרעה של משה. כשהיוסף נטהר שאלים שאלים בעולם והוא עשיר יותר שככל הסוף שבעולם יכנסו במצבים, אקלים כוה גם אני רוצה. אבל פרעה של משה, כשהוא לו משא שיש אקלים בעולם ורוצה שאני אשחר או מה שילמה שעובדים אצלי ואני אבד עשריות גדולה צוז, אז מתרעלפים ואומרים מי".

בזה מובן גם אצל יוסף, אלמוני הסתפק יוסף בבקשתו אחת משור המשקם "כי אם זכרתני" לא היה בכך מושם עול, השתדרות שכזו לא הייתה מהויה סתירה בבטחונו, ואילו הוא שנה פעם נוספת "וזכרתני אל פרעה" פעמיים שטח את בקשתו לפני שור המשקם, בכך היה מושם שאלתך הסאה לבעל בטחון כיסוף' והצדיק, בכך והרי מותח על עצמו חדש שאף הקשה והראשונה נובעת היהת מחוסר בטחון דק מן הדק לפיעroc בבחינת "הקב"ה" מדקך עם סביביו בחוץ השערה" וגעש בשתי שנים נוספת.

בזה מובן גם אצל איש"מ ואילו הורופאים לאכול רק מאכלים קלים ותוכפים לבושים, הרשיי הוא פקדו עליו הורופאים פשטידה בשבת ולא יזק לך מאמא ממה לחושש. שבת תברך, שבת היא מלזעוק ורואה קורבה לבוא אין לך איפוא ממה לחושש. שבת ענה לו הרוב - רشاء הנך לאכול פשטידה בשבת ולא יזק לך מאמא ממה לחושש. שבת חזר האיש ושאל האמנם, רב, לא יזק לי? והיה בטוח שיקבל הבטחה נוספת. אמר לו הרוב, לא, שוב אסור לך לאכול! הישנות שאלתך מוכיחה שאומנתך בכחך של השבת רופפת היא, משום לך לסמור על זאת, אלא עילך למלא בדיוק אחריו הרוות הרופא.

בזה מובן גם אצל יוסף, אלמוני הסתפק יוסף בבקשתו אחת משור המשקם "כי אם זכרתני" לא היה בכך מושם עול, השתדרות שכזו לא הייתה מהויה סתירה בבטחונו, ואילו הוא שנה פעם נוספת "וזכרתני אל פרעה" פעמיים שטח את בקשתו לפני שור המשקם, בכך היה מושם שאלתך הסאה לבעל בטחון כיסוף' והצדיק, בכך והרי מותח על עצמו חדש שאף הקשה והראשונה נובעת היהת מחוסר בטחון דק מן הדק לפיעroc בבחינת "הקב"ה" מדקך עם סביביו בחוץ השערה" וגעש בשתי שנים נוספת.

השתדרות יתר מזיקה

בספר "שאל אביר יוצרך" (ח"א ס"ג) מסופר: בפירוש מלחתם העולם והשניה שהה ה"ח'זון איש" (אמונה ובטחון), וב"mb" (ב), ומברא, יוסף ידע שאין הצלתו תליה בהשתדרות, והכל מיד', אבל בהיותו שנותחיב האדם בפעולות ולא לสมור על סחיב יוסף את עצמו לבקש משור המשקם. אמנם בהיות תוכנות הרובחים שאין שהקב"ה הוכיח וocab עליהם. אבל הרשעים הם עומדים על אלהים שכחות' וזה עומד על ה"יאו"ו" כה ה"זצ"ל בבלבו ואלהי. אבל ה"יאו"ו" מוסב גם על הסוף: הוא או ה"זצ"ל את ה"יאו"ו" - אם חסד אשירה אם משפט אשירה, באוטו שירה אשר בחוץ הוא שר במשפט. המדרש אומר, הצדיקים, הקב"ה רוכב עליהם שנאמור

"וזהה ד' נצב עללו", והרשעים הם עומדים על אלהים שנאי יופרעה עמדו על

היאו". הכוונה, כי הצדיקים לא מבקשים כלום מהקב"ה אלא הם מקבל ממן, אבל אם ירע

הקב"ה, הם סובלים בשבלו, והם מפרנסים את הקב"ה, הם מרכיבה להקב"ה

שהקב"ה הוכיח וocab עליהם. אבל הרשעים הם עומדים על אלהים שכחות' וזהה

עומד על ה"יאו"ו" כי ה"יאו"ו" אלהים שלהם, הם רוצים רק לחתת מהאליהם

שלם אבל אם לא נתן להם או מתרחקים מהם. רואו מה בין ישראל לעיריהם מה

בין בני בנין חמץ.

ויחפש בגודל החל ובקטן כליה וימצא הגביע באמצעותה בימין (מד, יב)

אומר לכם חידוש יפה, שתלמידי חכמים בודאי יהנו ממן או. חידוש אמרת.

הגמרה במסכת פסחים (ז, ב) שואלת: "מן האני מיליל?" – מהיין יודעים שבדיקת

חמצן גנשטי לארו הנר?

משבה הגمراה: "אמר רב חסדא: לדמו מזיה ממציה, ומזיה מיחסו,

וחיפויו מיחסו, ויפויו מנורו, ונורו מנור. מציה ממציה – כתיב הכא

"שבעת מים שואר לא ימצא בתיכם", וכתיב התם ייחפש בגודל החל ובקטן

כליה וממציא. וממציא מיחסו דידייה, וחיפויו מנורו – דכתיב 'בעת ההיא אחפש

את יושלים בנורו', ורורת מנו, דכתיב: 'נו'ו' נשמת אדם חפש כל חורי בינו'."

שואל המהරש"א שם מודיע לא ה"יאו"ו" הגمراה את הנאמר קודם לכן, בפרשנות ויצא

"זיהש ולא מצא את התרפים", הלא גם שם מזוכרים חיפוי ומציה!

הטהרubiינער רב צצ"ל ספר, שהיה פעם בעיר קראקו ופגש שם שען ז肯, שאמור לו

פיט פייה בגמראו הוז:

הרמ"א בהלכות פסח (ס"י תלב) כתוב: "נוֹהָגִים לְהַנִּיחַ פְּתִיָּתֵךְ חַמֵּץ בָּמְקוֹם

שנמצא הבודק, כדי שלא יהיה ברוכתו לטבלה", ואית הפתיתים יכול להניח אפילו

הבודק עצמו.

את הפתיתים ומחפש, איזו בדיקת חמצן היא זו? כלום נקרא ש"מצץ" חמצן?

השיב השען הוזן: מהיין לומדים בדיקת חמצן? זיהש ומציא הגביע. ומי

מציא את הגביע? – מנשה, שהוא עצמו הטמינו שם... הרי שמתאים לומר זימצא!

על דבר שהמחפש עצמו הינו שם.

לפי זה מובן היטב מודיע לא ה"יאו"ו" הגمراה הוכחה מ"זיהש ולא מצא את

התרפים", כי שם לבן באמת חפש, לא הוא עצמו הינו שם את התרפים...

(חיי ראובן)

ישים לא באוכל מזון לפיו, והעוני מראה אוטומול להשאייר אותו שני צויתים של לחם יכלול להסתדרה. מהלך לו אותו עני ברוחבות העיר שמא מזא מזון ומלבשו מאנשים רחמים, והנה יהודי טוב מזדון לפניו, שואלו העני: אול' מכיר אתה מקום גמ"ח המחלקיםazon ומלבושים לעניים בחינם? עונה לו והודווי: בודאי, האין לא שמעת, ברוחב יפו ישן אנשים גומלי חדים המחלקים חנים אוכל ומזון! ובפרט לנצרך כמוך שנראה שהבר כראוי שמיים שלא אכלת כראוי, לך מקום זה ותשבע רעבך. שמח הען, והלך כיון אותה כתובות. מזום מה טעה, ובמקום להיכנס לרוחב יפו בית מס' 18, ונכנס לבית מס' 16 באוטו רחוב. בית גדול, נאה

๕ מאוצרות המגידים נט

"והי מיקץ שנותים ימים" (מיא, א)

אמרו במדרשי "אשרי הobar אשר שם בה' מבטחו" זהו יוסף ולא פנה אל רהבים"

ע"י אמרו לשור המשקם וזכרתי והזרכני נטווטפו לו שתי שנות ע"כ

דברי המדרש תמהותם מאי דהנה בתחילה מתואר את יוסף כאיש אשר שם בה'

מבטו ולבסוף מצין אותו בחומר בטחון שעלה זה ונען בעוד שתי שנות ע"ז

וירושה, מקיש הוא בדلت, והנה לקרותו בעל הבית, פותח הוא בשאלת לרצונו, ומшиб לו העני, האם אכן הוא בית הגAMILות חסדים למאכל ומלבוש? תיכף קלט בעל הבית שענין הדעת, שבמוקם להנCONTן לבני 18 החסמור היעץ לביתו במספר 16 והחוליט לנטולו, השיב לו: "בודאי, אכן מחלקים הכל, אלום אוצר הטעתה ואחר במעת, החלוקה אינה בחינם למארוי, צרכיהם קצט לעובוד" חשב העני שמסתמא טעה וכי מי נתון אוכל והמיוגע עבד יומם ולבוש" הבהיר לנו על בעל הבית שאות עבודה כלשהי על מנת שלערב והמיוגע עבד יומם ולבוש" מסתכים אני לבקש במנת גינט, את ביתתי, וכך גם ביצוע שליחיות מסוימות. לעבר, והוא כבר כמעט כדבריו כן היה. העני הרעב והמיוגע עבד יומם ולבוש" הבהיר לנו על בעל הבית, נופח את גינט, מיד הבין בעל הגמ"ח שאכן נפל עני מסכן זה שכנו הנוכנ' מזונות ומלבושים", מיד הבין בעל הגמ"ח מונת בן יקבל כאן את מזונו ומלבשו.

בשל טעות בכחובת, ואוטו נוכל ניצלו בכובול של מונת בן יקבל כאן את מזונו ומלבשו שהוא מזון ומלבושים טהורה ע"ה שביקש יסורים, וכך אמר "הרוב בכבוני מעוני ומהר והצדיקים יודעים את הסוד הלווה מחכמים הנה את היסורים וחפצים בהם, וכן דאיתא במדרש (הובא בתורה שלימה) "וזיה מוך שנתיים ימים" דלאוראה תיבת ימים" מירותה. אלא לומר לך, שיסוף היה מצפה ומחה כ"כ עד הוא לתומו לבני הנסמור, וטעתו בפיו: "עבדתי לבני הנסמור על מנת לקבל כאן מזונות ולברוח עמו, ולآخر שעמל עבד, שולחו יציר הרע לפקל מהחיינו מאת ה"פותח את ייך ומשביע לך כי רצון..." שהרי, וכי ליצר יש לו חיים ומazon ליתן לאדם? הרי הוא מקרו המוות והרע! נמצוא האדם גורר לפיתוי הבטחת מזונו מיצרו הרע

וכחטאת טהורי" (תהלים נא, ד). גם אצל התנאים מצאו בקשות יסורים, אצל ר' אלעזר בר' מעון בגמרא (ב"מ פ"ג), וגם בדורותינו אנו, שמענו מבאי ביתו של ר' מרדי פרוגומנסקי זצ"ל, שקדם פטרתו שמעיו מהלש, רובו של עולם, והוסף יסורים על יסורי עוד ועוד כדי שאתנקה לאמרי מענות.

הבוות מן היסורים

ואף אין לנו מושג כל בבקשת היסורים, ולא עוד שאנו מבקשים "ולא על ידי יסורים וחולאים רעים" אך לה' פ' צרכיהם אנו לא לברוח מן היסורים. והבוות מון הקב"ה מרים מקל כדי להכחות, ולפני שהמקל מגיע לראשו, מסר ראשו ובורח, והמקל נשאר באוויר.

וממשיל החפץ חיים משל נמרץ על הבריחה מן היסורים, האיך נראה אדם שמתלונן על היסורים, ומבקש הרבה מה' להפסיק יסורי, ולפעמים אף' בא בטענות ח'ו. משל מהה דבר דמה, לאדם אחד שהיה צדיק וחסיד, גאון וקדוש, כל ימי עסוק בעבודת הא', אלא שהיה לו חסרון אחד שהיה בעל בעט. ופעם אחת מתורע כעטו סטו על לחיו של אדם אחד, חומותה הדבר נtabאר בגמרא (סנהדרין נ"ח) שהסתור לוועו של ישראלי כסטור לוועו של שכינה! והנה אדם זה עלה לאחר מותו לב"ד של מעלה, ומצחאוו שלם כל מעשיו באופן נפלא, חז' מחסرون זה שהכה באגרוף את חברו, ומcheinו שהיה עם הרבה צוויות נתנו לו אפשרות לבחור על עבירה זו, להיענש בגיהנום, אל רדמת לתקון בגולגול, כמו שאדם מעדר' גיהנום מגול, כי מי ערב לו שיצילich לתקן בגולגול מה שקלקל, עמד והחליט, גיהנום!

מיינו עליו מלאך אחד ולקחו לגיהנום, והדרך היהתה ארוכה, וכן איפשרה לו לחשוב על החלטתו, והאם טוב הכריע או לא, ולאחר זמן החל להרגיש את חום הגיהנום קצת... הבין האשיש שהנה הום כבר בגיהנום, ולכן החל החום להפיע לו, וסביר בהחלט שבעון ורב יפה המשתלשל מכליסו של העשיר. המהרד"ם גילה התעניינות גוררת את השעון למהרד"ם, אשר אמר: "שעון יפה זהה, ברצוני להראות להוגת. האם כבodo מסכנים?"

כאן כבר היה משוכנע שהוא הגיהנום עצמו, ואינם הולכים עוד אלא כדי להגיאו לפינה שיניחו שם כמה ימים... ולכן שתק ואמר דבר, אך ככל שההארך הזמן ונתקרכו לגיהנום הלהר והחמיר המצב, ובعود שעד הנה רק כבד עליי גופו וראשו שחרר עלי, כאן החל מרגיש אש בעורת בכל גוףיו ועוד מעט ואינו, ומשראה שאין הגיהנום כמו שחשב בתחילת, פנה אל המלאך בשארית כוחותיו, ושאלנו האם זה והחומר הגובה ביויר בגיהנום, או ששבשייל ציר תנור יותר רותח?

המלאך כלל לא התיחס לדבריו החול הלאה, ומשוחרר על שאלתו, גיחר עליו המלאך, מה אתה מפתפט לרייך ועל איזה גיהנום אתה זה, עוד לא הגענו לשlish הדריך!... משמשעך בר הבין כי טעה טעות מריה בהחלטתו, ואמר בלבו כי דבר אחד עליו לעשות, ללכת מהגיהנום, וביקש ושות מההארך לחזרו ולשנות את החלטתו, ולאחר מכן מ"מ קצץ הסכים המלאך, ושבו לב"ד של מעלה, וביקש לפני החלטתו היושם להביא די זה בפני המהרד"ם, אשר שמע את טענות הנשים, ושלחן לביתן עד למחורת זים. כשהיציאו, ביקש מבני ביתו שיוציאו כביסים משליהם לעיריות המריבה, המונחת בביתו.

טען לו, והלא כל מטרת העווה"ז לעמוד בנסיו ומה בקשה היא זו? שקל בדיונו ואמר כי מוכן לוותר על כל צוכיותו וכל מצותו שעשה, כדי שייתאפשר לו לרודת ללא ידו! ומכיון שזכויות ריבים וגדילים היו הסכימו לבסוף בב"ד של מעלה, ונולד מחדש לאל!

הרב פנה לשניהם ושאל: "האם תוכלי למיין ולהפריד בין מה שיש לך ובין מה יש לנו שלך?" עבד פעם, האם באמת כל כובביה שלך? האשר עשתה עצמה כבודקת את עיריות הcovבביה והcovבביה בבביחון: "הכל שלך!"

וז, אכן, מיניה כראוי ושם בצד את הכבסים של חברתה ואת הכבסים שהוסיפו בני משפחחת המהרד"ם... השניה נבוכה כשנודע לה שהרב הערים עליה, וקיבלה בהכונעה את נזיפתו ואת דרישתו להסתפק במה ששיר לה... (ומתוק האור)

אין נון וחכם כמוך (מא, לט)

חכמתו של יוסף נשאה חן בעיני פרעה ובעבורה הוא התמנה למושל בכל ארץ מצרים. הוכח מה והפקחות הן אחת מן התכונות היסדיות של כל מושל ומגיה. הנדרש לעתים להכריע ולפסוק, כאשר המציגות יינה ברווחה ורואה בועלם הזה והוגם שלפעמים באה השקה זו על חשבון תורה ותפילה או יתר מזונות, ולאחר שעמל עבד, שולחו יציר הרע לפקל מהחיינו מאת ה"פותח את ייך ומשביע לך כי רצון..." שהרי, וכי ליצר יש לו חיים ומזון ליתן לאדם? הרי הוא מקרו המוות והרע!

בשל מעשה שלוחה הוא אותו קיבל את מזונו מאותו מקור שהיה נתן לו את פרנסתו וgam יותר ברוח וכבוד אילו לא היה טורה על חשבון תורתו ותפילתו. (טעם הצבי)

שאל המהרד"ם את בעב שבת והפקיד את צורו כספו אצל המתבע. הלה, היהודי בעלה שאל פולין לעמו ועל חכמו ופקחוו ביישוב על מדין.

פעם אחת התיצבו לפניו מלמד עני ובעל מלון עשר לדיין תורה. המלמד טען כי הוזמן למילון בעב שבת והפקיד את צורו כספו אצל המתבע. הלה, היהודי בעלה שאל ה"ה שיב העשר מתוך הנאה גליה.

"בודאי", השיב העשר מתוך הנאה גליה. המהרד"ם נכנס לחדר אשתו, נתן בידה את השעון ומוקן להשבע על טענותו, והלה השיב בחיו. בתרוך קר גלגל המהרד"ם עמו שיחה על דיא וועל הא. והנה הבחן בשעון ורב יפה המשתלשל מכליסו של העשיר. המהרד"ם גילה התעניינות גוררת והולכת בשעון והיפה והוא בקש ממשנו את הרשות להתבונן בו מקרוב. הלה הושיט את השעון למהרד"ם, אשר אמר: "שעון יפה זהה, ברצוני להראות להוגת. האם כבodo מסכנים?"

"אבל", הזהיר המהרד"ם, "אל תצעק עלייה, שכן אצטרך להזמין אותך פעם נוספת לביית הדיין!..."

סיפור נסף המראה את חכמו אורע לשתי נשים, אשר הביאו את כביסון אל אחת הocabות בעיר. והנה מטה הocabות, וירושה לא ידעו למי שייכת הocabה.

"כמה שליל!" טענה אחת הנשים להביא די זה בפני המהרד"ם, אשר שמע את טענות הנשים, ושלחן לביתן עד למחורת זים. כשהיציאו, ביקש מבני ביתו שיוציאו כביסים משליהם לעיריות המריבה, המונחת בביתו.

לחירות, כאשר הופיעו הנשים, פנה אל זו שטעה "כמה שליל?", והאה עשתה עצמה כבודקת את עיריות הcovבביה והcovבביה בבביחון: "הכל שלך!"

הרב פנה לשניהם ושאל: "האם תוכלי למיין ולהפריד בין מה שיש לך ובין מה יש לנו שלך?"

וז, אכן, מיניה כראוי ושם בצד את הכבסים של חברתה ואת הכבסים שהוסיפו בני משפחחת המהרד"ם...

השניה נבוכה כשנודע לה שהרב הערים עליה, וקיבלה בהכונעה את נזיפתו ואת

דרישתו להסתפק במה ששיר לה... (ומתוק האור)

ויה מוך שנתיים ימים (מא, א).

"ק' שם לחושך", זמן נתן לעולם כמה שנים יעשה באפייה, זמן נתן לヨוסף כמה שנים יעשה באפייה, כיוון שהגיאו והחלום פרעה חלום (ב"ר פ"ט, א).

ויה מוך שנתיים ימים (מא, א).

ישוב בשמיים ישבך! אileyו איזה מהoir יקר שלים בעצמו וכמה התעקש והתחנן כאן קצירה רוח המושל. קצף וקורא: "הלא השופר בידך, תקע בו כרצונך!"...
לעשות עסק זה כדי לסייע את כל זה.
הכל גיחכו, וסימתי: "זהו, רבותי -

השענותים דברם שאיני בטוח שנחנו לשם. ספרתי להם על הגאון רבי חיימ זצ"ל שכניס גברים לדzon בהקמת בית חילום יהודי שיוגש לו אוכל כשר ולא לעליתו את החולמים בבלות וטרפות. דרש מכל אחד שיתחייב להחזיק כר וכרכ' ליטיות, כמו שתערו. עודם משוחחים, הגיעו לקבוצת בני תורה לשחר רבנן של ישראל. מיד פנה אליהם באהבה וחיבה, התענין וברך מקרוב לב. חורה לעשירים כל ההתעלמות מהם.. הבחין בכך ואמר: "אל ירע בעיניכם. הם מוחזקים את וחיצית בית החולמים!" תמהו: בני התורה העניים, מנין להם כספים כה הרבה! אמר להם: "בתורתם מונעים הם דין קשים וחיליים ומדויים, ואת השאר תורמים לתם..."

כלפי מה הדברים אמרו ר' מאיר, הלא התכוונו לרבות הרוגים, ה' יرحم. הקישו את שדרות ווטשילד לכל ארון כבית קברות למקרה חרום. ובורוך השם, כזה נצחן. מלחמות את חיל האIOR של האזיב בשולש השעות הראשונות, ולא הוצרכו לכנות מת והקריבין. הרי זה בוצות בני דרישות ולימודן!

צינני מזולל, לא בנדיבים של בת החולים ולא בחיללים המחרפים נפשם. אבל צלחתם מתהפסרת בזכות לימוד התורה -

שמעו את הדברים עד תוםם, כי המיקרופון היה בידי...
וזה הדיון כאן.

...צרים
- התורה, CIDOU, מילשון הוראה (זוהר ח"ג נג, ב). אף כאן, הוראה כה מחייבת -
ההורים, "המזכירופו" בידם.

עינויויהם להדריך ולהשפיע!
רובנים, "המיירופון" בידם.
מכחכים, "המיירופון" בידם.

לימוי החנוכה

כח העצום בעת הדלקת נר חנוכה

סילופר שיח קדוש ח"א, חנוכה אוות לה, בשם הרה"ק החידושי הר"ם ז"ע) ליל הרג'ה ק' החזזה מלובלין ז"ע שהגיעה אליו אגדת חסידים מן המרכז לחסנות צאלו בימי החנוכה. משליכנו לו לקבל שלום סיירו שיש בעירם מסור' שעשויה להם רוחות גדולות ובמקרים מהרבי לברכם שניצלו ממו. אולם החזזה הגיב להם אמרו: "הער לייכט אין האימל" (- והרי הוא מאיר במראות), ויוי הדבר לפלא. עברו כמה ימים והחסידים באו בשנות לרובם להזכיר את צורת ה'מסורי', עתה השיבם החזזה שראה את המיצר להם ויפעל עבורם ישועה מיאת השם. באotta שעיה ייאר להם, שכשאר באו בפעם הראשונה היה אוטו מוסר באמצעות הדלקת ר' חנוכה, لكن היה מאיר אז בכל העולמות, משא"כ בזמנים שניית לפני, ראה את כל החורבות שעשויה.

ולא שאין אנו מוגשים תמיד בכך העצום הנגרם ע"י עשיית המוצה. ואפשר להתחזק בהה כלהלן כפי שישיר הגרמי ריזמן:

שמעתי מהרה"ח רבינו אברהם מרדכי מלך מבورو פארוק [מחסידי גור, הש"ת נתן ו' כח נפלא להעבירות דעת בלבוש דברי תורה] מעשה דבדיביה הוה עובדא, אהיו בארץ ישראל השיא את בנו הראשון ונמנע ממנו ליטוע לחתוונה, והציעו לו לשמה את הציבור בזמן המוצה טאנץ בדברי בדוחנות דרך הטלפון, רבינו אברהם סבר קיביל, כשהותחיל המוצה טאנץ התקשרו אליו בטלפון ואמרו לו שכדי שיכל להתרכזו ולומר דברי הבדיקה כראוי, הם מסדרים את הטלפון עם הרמקול באופן שהחיבור ישמע אותו והוא לא ישמע את הציבור. לא היה לו ברירה והסכים כך. תתיקף התחליל לומר דברי בדוחנות. אך זו לו הרגשה מוזרה מזהה, שלא רק שלא אהה את מי הוא מבדח, אלא אם לא שמע אותו. ואך לא היה יכול להיות בטוח אם גם שומעים אותו כלל. וכך הוא יושב בביתו בבורו פארוק ואומר מייל דבדוחותא, לאחר ובע שעה החיזרו את הטלפון למצב רגיל, ושמעו לרגע איזה רעש של חחיתאת כפפים וויכוף נותק הקן.

אחר שעתים התקשר אליו אחיו המחוון, והודה לו בכל לב, שאל אותו רבי אברהם מרדכי, האם שמעו אוטי בכללו? ענה לו אחיו, איזה שאלה, הרי כולן מעט 'נפל מן הכסאות' מרוב ששון וצלה שהשפעת עליהם.

רבי אברהם מרדכי הכהן במשעה והקמן מוסר השכל הפלא ופלא. הש"י אמר הוריד אותנו כאן לעולם הזה, ללימוד תורה ולהתפלל 'ל' תפילה בכל יום, באופן שושמעים אותנו אך אין לנו רואים לא שומעים כלל מה שנעשה מדברינו מעשינו ומהשווינו. אין לנו שומעים מהחיאת כפיהם על כל התגברות על היצר, שאירו אותנו לא רך ורב עשו, אלא מהאה נשנה על סוג טלפון זהה, אתה תדבר לא תשמע ולא תדע אם שומעים אותך, רק תצטרך בהאמין בזה באמונה שלימה. שוגם שאתה במצב השתקה ולא יודע אם מישחו שמח איתך, דע והאמין שככל העולמות עליונים מקבלים שפעulin עליך, כמו שודד מלך נקרא בধנא מליכלא, אך לנו צרכים בכיבול לשמה את מלך מלכי המלכים הקב"ה, וכל העולמות עליונים יושבים ומצבים לנו, ופעמים שיש לנו נסיוון קשה מאי מאיד ששיילה במלחה ישאל האם נהנו ממי, ואיז ספרו לו שוכלם השתעשעו ממנה כד מאד. דוד המלך עשה וניגר רביעי במרכבה ואתה צידיק' הוספה ברגים

יש להושא על המשל, במשל האדם בעצמו בקש והכריע לעצמו את היסורים, וואילו באופן הרגיל, הקב"ה הוא שמכיר טובת האדם ומזכה לו את יסוריו באהבה ובוחמה! ובуд שבסמל חסר לו לאדם את הדיעות שהוא בחור זהה, ולכן אין שמח ביסוריו, הרי בכל יסורים יש כבר את הדעתה, שכן שהקב"ה החיליט בשביילו יסורים, הרי שכך וכך, ולמה א"כ "מתאנח" האדם? משום שהוא לא החיליט!... רק "מענינים" אותו ולכן רוצה לברוחו!... אמרו מעתה שככל מה שחרס כדי לשמה ביסורים זה ורק "התבוננות" דבר ותו לא.

ברם, ואוי להעיר, שלא יאמר אדם, אםvr כר הוא החשbon וכרך היא האמת, א"כ כשהוא ראה את חב'י גונח מיסוריון אבואה ואומר לו - "חביבים יסוריים..." דברים אלו ייאמר כשייתיר הוא, אבל כשחבירו מתיחס ביסורים צריך להיות נושא בעול עם חב'יו, להשתתף בצערו ולו זעוזרו לו ככל יכולתו, ולא להרגעעו בחביבים יסוריים..." כמיצ'ת העולם שיש העובד על "גדלות האדם" של עצמו, ועל "ביתול הריש" של זולתו... או שאות עצמו משבע עם אוזים מופתניים, ואילו את רעבון חב'יו מלא עם "בטחון"... לא זה דרך ולא זו העיר!

אלא שמהפבי שהוא תלמידו, מעלה עליו הכתוב כאילו יaldo, מミלאח שבסירוי ר"א רבכו כבן שמרגיש יסורי אביו, ואז אימרתנו זו מטווב לבו היא יוצאת לנחמת את רבבו, דלא"כ היה אמר לו - חביבים יסורים? לנפשך תנעם! אך כיון שמדובר בעקבבא "תלמידי" אמר, סמכוני ואשמעו: פלאי פלאים! (לב שלום)

פרעה חלם ורוחו התפעמה. קרא לחכמים ולהורטומים, ולא הינו דעתו. הודיעו אוזות יוסף והיעקו. פתר לו יוסף חלומו, והוסיף: "וועתה ירא פרעה איש נבון וחכם וישיתתו על ארץ מצרים. יעשה פרעה ויפקד פקידים על הארץ וחומש את ארץ מצרים בשבע שני השבע, והיה האכל לפקדון לאיז שבע שני הרובע, ולא תכרת הארץ ברעיב" (בראשית מא, לג-לו). וכותב הרמב"ן: "וזאמר يوسف כל זה, בעבור שיבחרו אותו. כי החכם עניינו בראשו". ותמה הד' אור החחים" הקדוש ציל: מדוע גנשה יוסף יונץ למך, הלא לנתקש אל לפטור החלום!

לאחר מלחמת ששת הימים הייתה התעוררות גדולה. כגדול החורדה לפני המלחמה נרחב, וירושים נכשוו, והר הבית בידינו, וחזרנו לכותל המערבי, ולקרב לחול, ולמערת המכפלה. הגאון רבי יעקב אידלשטיין שליט"א, רבבה של מות השرون, ערך נס הודייה והזמנינו לשאת דברים. היו שם אנשי צבא לרובו, וכשהגעתינו הודיעינו שהוחלט לשנות את צבעון המعمמד: לא דרשה, אלא סימפוניון, שאלות ותשובות. לא מצא חן בעניין: אני רציתן לקבוע את הנושאים. במחמי אמרתי: "הצטווינו לדרביה, ייינו להזכירנו בז'נובה מרבנן לישוננו?"

האנו, ומושם כך הדריכו! היבטיות המשל לבור ואת. קרא לרבי עקיבא איגר, ושאל מדו"ע הוודח בעל התוקע הותיק. והרב לא חפץ להכנס עם המושל בפולמוס, וננהו: "לא הזחתתו, להפר. הוא העלה בדedge - עד עצמו תקע בראש השנה. אבל ידוע לך שהיום הקדוש ביותר ליהודים הוא יום הכהנופורים. היהודים צמים בו מערב עד ערב, הולכים יחפים ולובשים לבנים ונמנעים מלהיות עזונות" -

שפטת ה' גוף לאזרען אורה, בנטה רוחם בנטה רוחם, ונטה רוחם בנטה רוחם
ולתקיעו זו מינית את המתלון!
יראה כבוד המושל ויזוכח, כי אך נרגן הוא וכפוי טוביה!
וההתרשם המושל והתנצל על הטרדת הרוב הנערץ והטרחתו. קרא למילון וחכחו
על פניו: הרכ שדרג מעמדו, במקומ לתקוע בראש השנה מינוו לתקוע ביום
הכיפורים, והוא מתומרר?
להה בא במכוна.

היתרים לכל התורה כולה. ובאמת כתוב הרמב"ן, כי האדם יכול להיות נבל ברשות הוקמים, אלא שלזה צריך להמתין מהה עשרים שנה. וזה עיקר נסיוון האדם, אומרים לו מה לעשות, אין לו ספיקות בכך, מספרים לו שננים ממנה, והוא צריך להוכיח כל החיים שמשמעותו שמנעים אותו, מקוה שהמחמים את... בשעה לא שמשים לאחר מאה ועשרים, יספרו לך כמה שמהות וizational גראת בכל העולמות.

הקב"ה נס פר השמן, להראות לנו את הדרך, שלא לחפש היתרים אלא לקיים לפיה הצעוי. ואכן, ר' מרדכי אמר את זה את הצעוי, כי אם אין אני לי מי.

"רבבת את ריבם"

וועצמה להתרגל בדרך זו והיא, שהאדם לא יסמור בשום עניין רוחני על שלו והבנתו, אלא על כל שאלה יתיעץ עם החכמים מומי דרך. וכן החכם עצמי, מה שונגע לו, לא יסמור על שלו אלא יתיעץ עם חכם אחר, כי זה הוא אמרות חכמים, ובדרך זו יוכל האדם להתרגל לקיים את התורה כפי אשר נצטווו ללא שינויים והיתרים. (דרכי מוסר)

kosheit ha-bayit yosef

על הקושיה המפוזרת מדויקים שמונה נרות חנוכה והלא השמן הספיק ליום אחד והנס היה אם כן שבעה ימים היה מותר הסבא מקלם הגאון רב שמחה הרבי אין בזו שם היכר שהיה לנו איזה נצחון בריב במלחה, רק שהוא רב את הריב שלנו. למשל שיש לדוכן אויה וכוכב עם שמעון, ובאו לוי ומסייע לרוכן להתווכח עם שמעון, ואם זה אמר שהוא ניצח אותו? אולם אצל הש"ת בודאי היה כיל יום הששען דולק וזה רק מהכח הנשי, והשען התבעי עצמו לא השפי עבמאומה על השתשלשות הנס.

וכתב הרמב"ן סוף פרשת בא זהה הלשון "מן הנשים הגדולים המפוזרים אדים מודה בנשים הנסתורים שומם לישוד התורה כולה ואין לאדם חלק בתורת משה רבנו לעבר נפשינו, דיכלה לארכץ חיתוי, ובמ"ש מדרש להנכה והכ"ב בפיזות דשבת חנוכה בערך בין בליך דבריו ומקיריו שכולם נסאים אין בהם טבע ומהגו של עולם בינו שישו עוקרים את הדלותות של בת ישראל כדי שלא יוכל להתנוג בצעניות, לזאת מדיין קנו ר' חנוכה על הפתחה להוזית על האנינות שבבתי ישראל. כי היונים השפלו מעד שהרבה אבדו את החשך להלחום עם היונים, מרוב יאוש ופלות הרוחה. וכן שמעתי מאנשים שעברו את המאורעות הקשות בשנות העשם שמשוך הריגשו כדברי השם ממשואל, נכנעו לשבול נפשם על הגורה ולא הריבו עוזו בונפחים לחשוב שיש להם ריביהם, וכל תקומות של הקרים היה רק להרג על קדושת שמנו יתרבר..."

צא מהיאוש, תפסק לשבול צילום ר' חנוכה רהינן עובד עכודה זהה ומאמין בשיתוף. אבל אין זאת אומرتה שהאדם לא יעסוק בשום דברים טבעיים שיש להם שייכות לטבע וישב בחיקוק ידים, האדם מצדיו בתור נזרה בריהה שהקדוש ברוך הוא המשלו על היצירה, צריך לעשות את המוטל עליו וכפי שכותב "וברכתיך בכל אשר תעשה", כיvr' גורה חכמו העלינו שהכל יבורך דרכ השופורת שמה טבע" אבל בעדתו ושכלו צריך האדם לדעת כי אין הטבע מעילו כלל הכל נוצר מהתפה והמוקבל וחיוון מהקדוש ברוך הוא לבדו. מי שוחשב שgam התבע מהתהע בבריהה

תירוץ נסוף מסופר על הגאון המקובל רבי יצחק אייזיק הכהן זצ"ל רבה של קורייז שהיה חריף מאד בקטנותו, ופעם אחת בהיותו בן שמונה שנים, שאלוהו חכם ברודי שאלת האם והילד הדרהר כמה רגעים והשיב: לפ"ד עתדי קבעו שמנות ימי חנוכה בשבילנו הילדים שנדע בכל יום ויום מימי החנוכה כי אכן פוסקים הלה בלבול ולא בבית שמא... וכהן הדרה רהינן עובד עכודה זהה ומאמין בשיתוף.

וכן אמר החידושי הר"י ע"פ "הווזצאי את אתם מתוך סבלות מצרים", הוצאי אתכם מהמצב שהייתם סובלם בשקט את הגזירות, אלא עשיתם נס שtabadvo את הסבלנות לשבול, ותרצו לצאת. כמו שאמר החפץ חיים בגיראות דרוסה שאם היא לנו כח ליבר אוים הו נעשין נסים גדולים, ע"פ שיתיכון שהרויגן כהה וממה מ"מ היו צריים להיות בעלי ריב עם הטוביים, וזהו דרכ נס שחשבו כך. וכן הינו כמה יהודים שהיו אנשי פלא להיות בעלי ריב עם היונים בפרק נס פלא.

וזהו ר' רבת את ריבם שאנו מכירים שלא הינו בעלי ריב ולא מותאי, מרוב

שפלותנו, אלא שאיתה עשית אוית בעל ריב ולא מותאי. לאחר מכך אין נס את

דינם כי כשייש כבר שני בעלי ריב, בין קדוש לחול, בא הקב"ה ודין את דיננו, וכן את נקמתנו וקיים הפסק כראוי והציגנו.

נס חנוכה שאדם יצא מהיאוש ומתחליל לריב עם עוזות הגורו עוד כתוב שבא ריב בעוד אופן, כי יש אנשים שמתיאשים וכופפים את ראש הבzie'ה' מתי עברו הזמן, כי מי יכול לעמוד כנגד ריב מכח עצמוני, מרוב שפלהינו, אבל שאיתה עשית אוית בעל ריב ולא מותאי. לאחר מכך אין נס את דינם כי כשייש כבר שני בעלי ריב, בין קדוש לחול, בא הקב"ה ודין את דיננו, וכן את נקמתנו וקיים הפסק כראוי והציגנו.

וכן אמר החידושי הר"י ע"פ "הווזצאי את אתם מתוך סבלות מצרים", הוצאי אתכם מהמצב שהייתם סובלם בשקט את הגזירות, אלא עשיתם נס שtabadvo את הסבלנות לשבול, ותרצו לצאת. כמו שאמר החפץ חיים בגיראות דרוסה שאם היא לנו כח ליבר אוים הו נעשין נסים גדולים, ע"פ שיתיכון שהרויגן כהה וממה מ"מ היו צריים להיות בעלי ריב עם הטוביים, וזהו דרכ נס שחשבו כך. וכן הינו כמה יהודים שהיו אנשי פלא להיות בעלי ריב עם היונים בפרק נס פלא.

מספיק חלק הטוב בנטשו שיכל להחומר בכל ר' כר הלה קרי הרע, ולכן הוא סובל ורובי' תחת משא מלך ז肯 וכיסיל, ואני מתחזק עם הנקדוה הטובה, עד מעת ואין רשי, שהרי עשו יש לר' יש לר' ר' מה עשה הקב"ה 'בעת ההיא אחפש את ירושלים בנוירות', כי הנקודה הטובה שבנפש האדם נקרת נקודת ציון וירושלים, ציון בגמ' יוסף, ושם יש נר דולק בנפש האדם, כמ"ש בגמ' פסחים ז': 'בעת ההיא אחפש את ירושלים בנוירות' שם מזכיר על העונות, בנוירות אפי' עוז וטא משתכח, זהה לעומת זה עשה האלקיים, כי היצר הרע מփש את העונות הזרות להחליש דעתנו, אך הקב"ה יש לנו נר גדול לנצח נקודה טוביה קתנה שבתקנות, כדי' בפסיקתא. וכפי מה שדים אוחז עצמו בעיל ריב עם היצר הרע, כך הקב"ה רב את ריביו, וזהו לעולם ירגזין אדם יציר טוב על יציר הרע' שתՐתיגש תמיד שאתה בעיל ריב עם היצר הרע, לאחר שאתה בעיל ריב, בא הקב"ה ומצלע עני מזוק מנמי ריווימן). לא להתייאש לומר שאין יכולם לריב עמו כלל (הגארם)

לבבוש הכל יהודים, אינם נכוונים, אלא נלחמים בעוז על היהודות... (אוצרותיהם של צדיקים)

ביסר שכבל יוומ

מי חנוכה הם ימי שמחה והודיה על הנסים. נס הנצחון במלחמה ובסח'ה בזמן זהה. והשיב: להודות על הנצחון - עדין מוקדם מדי. הלא המלחמה ביום נס הייתה מלחמה רוחנית בעירה מלחמת הקדושה נגד הטומאה, והנצחון הסופי לא היה אלא בעית שיבוא מישיח צדקנו, אפס, בינתיהם מודים אנו על עצם הדבר שהוא מודיע לנו עני ואבון מגוזו. ולא להתייאש לומר שאין יכולם לריב עמו כלל (הגארם) ריווימן)

"בדקו ולא מצאו אלא פר אחד של שמן שהיה מונח בחותמו של כהן גודול ולא היה בו אלא להחליק ווים אהה עשה בו נס וזדליקו ממן שמנה ימים" (שבות כא, ב)

הפני יהושע מקשחה במסכת שבת לשם מה היו צריכים את הנס של פר השמן, הרי

טומאה הותרה בכיבור, והיא אפשר להשתמש בשמן טמא?

ונראה לי לתרץ בזו, שהקב"ה רצה להראות לנו שלא נחשף לעצמנו היתרים, כי

אם האדם יתחילה לחפש היתרים, ימצא על כל דבר היתר.

שמעתי כי הסבא זצ"ל מלבדקה ר' נתן צבי פינקל, היהائق בפסק מרור ומיד לאחר האכילה היה מתעלף, והיה הולך לישון ומקש שעיריו אותו לפני חוץ הלילה בכדי לקיים את אכילת האפיקומן. שאלו אותו תלמידיו: רב' מדור העם כל נמצא

אוכל מרור, הרי זה סכנה עבורה? ענה להם: אם נתחילה לחפש היתרים, אז נמצא

היהם ביבשה נשי הכנסה לארץ ישראל והנסים שהיו בבית המקדש וכו' אף מודיע רק הדורות ההם ראו נסים ואנו לא רואים בינםינו התרחשות של נסים? וכי רק לדור המדבר או לחשונאים היה הוכיחו לראות בחוש נסי שמים, ולנו אין את הזכות שפה שמן כן דלק בדרך נס שמונה ימים. ודיועים דברי חז"ל (שבת כב ע"ב) שניהם והיה מקדש נס במנורה רבotta ולא כבה אף פעם. ובמשך מאות שנים של המשכן ובני המקדש היה נס במנורה שהשמון שהספיק רק לשער הלילה, דלק מעית לעת תמיד, וא"כ צ"ב מהו השמונה על השם של חנוכה?

אמנם התשובה זהה, שבחנוכה היו מוסוגים לקלוט את הנס להבין שהש"ת מדבר אילינו ומשפיע עליינו שnochול להתחנן ממעשי. החינוך של חנוכה הוא שהקב"ה הוא בעל הכוחות כולם, בין בטבע ובין בסיס, בין בגלי המשכן ובוני המקדש היה נס במנורה ובשםן של חנוכה?

ניסים גלויים בזמנינו

אספר לכמ' מעשה שהיה, כפי שסיפרו בעל המעשה, הוא גיר היום במונסי בארא"ב, ועובד לפניו כרופא, אבל הוא שודך על התורה והנו תלמיד חכם. לא

כל ימי היה המספר שומר תורה ומצוות, לפני שנים הוא היה בלווס אנטילס כחילוני

גמר, ועבד כרופא בחדר מין של בית חולין. באחד הימים הובלה לחדר המין

אדם מחוسر הכרה אשר תיאש מצלת מותל ברוחב אחורי התקף לב קשה, הרופאים

הוזעקו להצילו, ולאחר חצי שעה התיאש מחייו, נתקן את המכונות וקבעו את

מוות. הרופא מספר שלפתעת הוא הבין בתונעה בידו של המת.

בתיחה ששבו אליו עזיבים שעדיין מפרקטיים לאחר המוות,

אבל אה"כ הבחן בתונעות נוספת רואה את ה"מת" - כי. הוא התחל מחדש לעסוט את ה"מת"

בתעת צרה ומצבה נוכל לראות שמתוך הצרה מצמיה הקב"ה

את נס הדישועה. בבחינה של כי אשਬ בוחשך 'ה אור ל'."

הרים את ידו וסימן לרופא להפסיק להחולתו! וזה אמרם שמו היהודי אבל אין אדם

קוראים חיים Mai'ir?" הרופא נודה לחולתו! וזה אמרם שמו היהודי אבל אין אדם

בעולם שקורא לו קר, ככל יודעים שהוא "בארא", רק מבטו הוא שמע שמו

"ח'ים Mai'ir". והנה החולה ממשיך ושותא: "אתה מנייח תפילון?" והוא עונה

בשלילה. החולה מצוווה: "מהו מיתח תחיל להניח!" ושוב שואל אותו: "אתה אוכל

כשר?..." וכשענה לא, חזר וזכה "תאכל כשר!" כששים החולה את דבריו, עצם את

עינוי ונפטר לבית עולמו.

לימים, כמספר הרופא את המעשה, הוא הוסיף שבשת עשרה לא הגיע שום

רושם והשפעה. ניכשתי לחדר הרופאים ואמרתי להם 'תשמעו איזה דבר מצחיק

קרה לי' שום שינוי לא חל בי מהארוע המזוחה". לאחר שנים רבים החל הרופא

בתהאליך של "חזרה בתשובה" ובמבט לאחור צירף גם את המעשה זהה לשורת

הסיפורים שגרמו לו לשנות את חייו.

סיפור שכזה ואחרים כמוו מלמדים אותנו יסוד חשוב. הקב"ה מנהיג את העולם

בדרכו הטבעי ואיך בניסים אמיתיים. סביר כל אדם קורין סים של מומש בכל יום,

אך בני האדם אינם מושפעים ואיים קולטים את המתחולל סביבם, כפי שגיל קול

רבים קיימים בחיל העולם, ובלי קליטה מתאיימים אי אפשר לשמע ולקלוט

אתם. הש"ת מספק לכל אדם מספיק נסים גם "בזמן הזה", אך הקושי והעבודה

שלו הם יכולות לפתח עין רואה ואוזן שומעת" לכל המתרחש סביבו.

גם בתוך הטבע ניתן לראות נסים, בחו' בצומח, בשמיים ובארץ. עליינו מוטל "

מרום עיניכם" ואו נוכל להגידו "ליראו מי ברא אלה".

הקב"ה "מקדים רופאה למכה"

סיפור נס של נס גמור וגלי, שמננו נוכל ללמד נודה נוספת בהנחתה הש"ת.

סיפור יהודי, כיום בעל מאפייה בניו יורק, שבשותה המלומה באירועה נותר עם

אהותו הצעירה בבונקר בטוטו. כל משפחתם נהרגה והוא דרגש אהוריות בשמייה

על האחות. יום אחד הוא יצא מוחבוקר בטוטו. שבא שטור מהאגיטפו ולכך אותה למטה המשטורה. הוא רץ

אנשים סיפרו לו שבע אררי, ועק, "תחזרו לי את אהותי, תחזרו לי את אהותי!"

מתוך אל תוך לוע הארי, נצחקו עלי. באורו מן מ מש, ייד במדירות הבניין

קצין עטור במדילות, ושאל בכעס: "מהן הצעקות כאן?" השוטרים ענו לו שהגיא

לכאן" זיד אחד, שרווחה שנחזר

לו את אהותו. הקצין פנה אל חברו באכזריות ואמר לו: "את אהותך תקבל בחזרה

כשיצמחו לך שורות בclf' היד, וуд אן כולכם תמוני, יהודים מלוכלים".

פشت הנער את כף ידו והראה לעיניו הנדרמות של הנazi את כף היד והיא מלאה

בשעירות. הקצין נבהל מהמראות וצעק "הן השוו קח מהור את אהותך ותברח מכאן

לפני שאரוג את שיניכם". הם ברחו מן המקום וחימ עד היום זהה.

סיפור ה"נס" הוא, שבחיותו יلد, נוכחה קשות בידו והרופאים השתילו על עור חדש

בclf' היד. העור נלקח ממקלחת את הנס? אנו מצפים לסת שיקורה לפיזומנה

וכי השלמת הסבר הדברים מקלחת את הנס? אנו מצפים לסת שיקורה לפיזומנה

ובאותו רגע ממש. אבל כשהשוו קח מהר את אהותך ותברח מכאן את ההצלה עשר

שנים קודם המעשה, וכי אין בה נס גמור? לדעתך זהו נס יותר גדול מאשר נס נס

שם ומלכותן".

משמעות נסח הברכה היא שאנו מודים להש"ת שיש כהה בעולמו. וה"כח" הוא

העולם היפה שברא לנו הקב"ה. אין מרבלים ברכת המזון. על העץ על האדמה ישן ברכות נספות

תcheinנו מן התורה בברכת המזון. על העץ על האדמה ישן ברכות נספות

במיטבע שטבעו לנו בהם חז"ל. אבל ישנה הלכה של ברכה כולה ומיוחדת: הרואה

אלילות פים, נוף מיוחד וכדומה מברך "ברוך שכחה לו בעולמו". [שו"ע או"ח רכה,

עיי"ש במשנ"ב ס"ק ל"ב "ועכשו לא נהגו כלל לברך ברכה זו ומ"מ נכוון לברך בלבד

בעולמו].

נтар לעצמונו שהעולם היה נברא בשני צבעים בלבד, שחור ולבן, כי"צ החיים הי

הוא רואה בקהל מסתכל ומכין בצורת התפילה של המבוגר, ומושפע ממנה

בעומק נשמו. כל פעולה של חינוך, בונה נסיך מוסמך במבנה אישיותו של החינוך.

כר מתעצבת דמותו של הקטן, כך הוא גדל, משתנה ונבנה.

ההכנה הרוחנית של החשונאים "בימים ההם" הייתה שהם מוסוגים ומוכנים

להתחנן מהנסים. כאשר מצד האדם יש את כל הקליטה וההשפעה, הקב"ה

מוראה לו את נסיו ונפלאותיו. כשהשווים במדרגה ורוחנית שמכונה להבין את

"מסורת יכוברים ביד חלשים וDOBIM ביד מעתים וטמאים
עוסקי תורתך ולך עשית שם גדול וקדוש בעולםך".
"טמאים ביד טהורין?" איזה נס זה?

ונזירים חיל למסור נפשם על התורה והעבודה, היו מתפלשים בעפר, מתככים שקים, ועורכים מערכות להעביר את רוע הגזירה - במצוות וזעקות לשוכן גורומים. הוא התחכם.

הכניס מפקח חינוכי מטעמו לתלמידיו תורה, מפקח רוחני מטעם מושל לישיבות. הוא אהז בhem. ועם אהיזה זו, לאט לאט, טיפין טיפין היה בטוח ההגיא וחזק, לעקם מעט את הילדים הקטנים, להסיט את השלים בראשיתה, בכר, בקרוב או ברחוק לא יהיו גדיים "ואם אין גדיים אין תשים, אם אין קטנים אין

אשיטה של הגזירה האימה - להסביר תורתם ולהעיבר מ מחוקק | לרצונן.

יש אין צורך לקרוע את הגמורות או לשורף את החומשיים, יש דרכיהם אחרים להשכיח את התורה ...

ונזהרתיה ולא השבת כלל"
תחתם רוצים מעשה? שואל ר' שלום את היושבים סביבו, אז אספר לכם מה
טסיפורי הימים בשולחן שבת, לאורח פלוני שסע על שלווחן.
יש לנו היה בירושלים ابو דוד זל' רך היה שמו. רבים דייבו על צדקותו ושררו
פתחו לשמעו את דבריו.
הנזכר לו, את שם האב, אס והגיל, והוא פשוט התחיל להגיד ולגלות נסתרות. דמותו
דרירה, הילכתו למעונו בהזדמנות מסוימת, היה זה כאשר הגאון הצדיק רב אליהו
אפיין היה חולה מאד.

א רצתי לכת לאבו דוד, אבל לדידי רבי ליב פרידמן הכריע שהאיש צדיק, לכן סכמתי לכת יחן לאיש הצדיק הנ"ל, צחאנו ייחד אני ור' ליב פרידמן צ"ל. דרכינו, פניתי לר' ליב ואמרתי בפסוקנות: "שמע נא אני מתוכנן בקרוב לנשוע חוץ", אף אחד לא יידע מהסיפור, רק סוכן הנסיעות, עימיו שוחחת. עכשיו גם כתבה יודע. אם 'אבו דוד' יידע על הנסיעה - יש בו ממש, ואם לאו - אין בו ממש. לדידי - זה היה האות והמופת".

הנזכר ברכבתם. אמרנו את השם של', ابو דוד הרים את העינים הגביה את ידו ואשל' בלבבם, וחושב לנטוע רוחוק מעבר לים?... המשיך לדבר על עוד כמה עניינים שאין אח"כ הזכרנו את שמו של רבבי אליהו אפיאן. והוא החל לפירוש על שולחון בקדשה, את ההיסטוריה של חייו, ואף פירט באיזה מוסד הצליח במשורתו הילך לאח"כ המשיך ואמר כי להבנתו שורש נשמו מצדיק פלוני, ולפתע הרים קולו ביראה: הוא יהלום שאין בו פוגם, עד לפניו זמן מה היה בו פגם ארך תיקון גם תחת זה, והוא בסכנה (בצעה) אבל הוא עוד יאריך ימים כיוון שהשכין שלום בין יש לאשתו"... דברי האיש.

כבי אליהו התרפה באותו שעה, ועוד חז לרביבץ תורה. כאשר שב לאיתנו, העזות ושאלתו: האם רビינו השכין שלום, לאחרונה, בין אין איש לאשתו?

בבבטי עלי ר' אליהו בהתפעלות: "רוח הקודש הר' אין היום, מניין לך דבר זה? פון אאנגעט וויסט איר" סיפרתי על האיש ודבריו, רבי אליהו שמע ושתק.

ההמשר: מה סיבת הסכנה הדרופית שרבו אלהו והיה נתון בה אז?

ביבי לאפיאן נכס לחדר ניתוחים, והוא מוחמתן כרך עינויים. ולפתע השעת הניתוח
שללה לו לחץ הדם ומוחמתן כרך עינוי האחת פקעה (הירטור בו) עד שנכנס לסקנת
הרים, המציב לה קרייט. בהכל היישובות הרבו בקשות רחמים. לאט לאט מצטב
השנחרב ולבסוף כבב, שבוטע שב לאירטן

ר' טיכו - רופא עיניים, שהיה המנתה, התנצל: "מה אנחנו אשימים שלחץ הדם לה, עשינו בדיקות כמה ימים רצופים והכל היה בסדר, ועכשו אנחנו עדים בחופשיות את הסיבה הפואומית, ולא מוצאים, לחץ הדם שלו תקין, ומשום מה בהישנות גורחות בהרכביו 'שווינו מפרקינו'."

נשמעו, לאחר כמה שנים עבר רבי אליהו ניתוח נוספת על עיניו, והכל עבר בשלום.

ובנסנו לבקרו אני וידידי הכה"צ רבי הירש פאללי, הוא שכבר רגוע ושליו ופנוי איאיות. במלבד הביקור כשבחוirk נעים מרווח על פניו אמר לו: "אתם זDOI זוכרים שבבניתו הזה על העניינים התיי' בסכמה גודלה, סיבת הדבורה, כי לפניה שעלייתך על מטה נניתוחים, חשבתי, הלא כתעת דנים אותו לעמלה, א"כ צריך לעשות תשובה, והתחלה לחשוב על מעשי עבר, ואני זוכר את הכל בפרטות - מעת שהיתה לי ולשתים עשרה עד עכšíיו ('אל' היה אז בן שמונים) וכיוון שהחשבתני על כל העבר ובוון שלחץ הדם גבר... אך, בניתוח זה, נזהרתי ולא חשבתי כלל, וב"ה הכל עבר שלום".

זה? אה? ג'יוואלדי! וזכה לשמור לעשות ולקיים, א'גוטע נאכט.
(להגד)

זדים ביד עוסקי תורתך

המשרת גברים ביד הולמים, ורבים ביד מעתיטים", זה מובן, זה נס ופלא. אבל איך י解释 המהרשך: "וטמאים ביד טהורם, ורשותם ביד צדיקים, וזה ביד עוסקי נורוֹן"? שהרי אלו היו הכהות שויים, שי הצדדים גברים ושניהם ריבים, מדוע לא ימסרו טמאים ביד טהורם ורשותם ביד צדיקים, מה הרובota בהזה?

שפטם עמו גורמים נטושים, ומי לא מאמין בזיהויו של קב"ה, שראה עבוי אונן וטמן צדקה, שאל שאלה זו בזמן המאבק הקשה נגד מושיעי הארץ שקדם על היהדות גאנאמנה ולא בחלו בשום אמצעי, כולל הסתוות והלשנות בזווית, עלילות המשמצות חסרות יסוד, ואף הסקרה לרשותו. ואמר: וזה שאנו מודים בהודאת על הנשים" שהטהורים הצדיקים ועובדקי התורה גברו על הטמאים הרשעים

"מסורת גבורים ביד חלשים וובים ביד מעתים וטמאים ביד טהורים זודים ביד עיסקי תורתק ולעשית שם גדול וקדוש בעולם".
"טמאים ביד טהורים? איזה נס זה?"
בשלמא גברורים ביד חלשים - נס, כי טובע העולם שהחלה נמסר ביד הגיבור,
"זרבים ביד מעתים" ג'כ' - נס, כי טובע העולם שהמעטים נmisרים בידי הרבים, אבל
טמאים ביד טהורים וכי מצד דרכיו הטעני הטמאים יותר חזקים מטההורים?!
אדרכה, הטמא מטמא את עצמו ומשליך אפילו את כוחותיו הגשמיים לרצונות
ותאות. שאלת גדולה

זכוריין עוד בברורות שהתפלאי עיל כה, אמר ר' שלום.
 היה זה בערבי שבתו כשהינו יוצאים מבני קבוצות מהשכינה להזהיר על סיגרת החנויות. נפרדנו לשתי קבוצות, כל אחת בסימטה אחרת - בשוק מחנה יהודה.
 והנה בשבועות הראשונים שמענו מהרחוב והמקביל, (שם עברו, מחנות לחנות - הקבוצה השנייה) קולות המומדים של פח: "בלי ידיים! בלי ידיים!"... לא כל כך שמננו לב לкриאות שנשמעו מרוחק, אך כאשר הדבר נשנה על עצמו גם בשבועות שאח"כ החלו לחושש שמא והקריאות הם מפי חברים לישיבת.

שאלנו אותם לפחות הצעות, וכן אישרו שהם הצוקים מפחים, וסבירו כי אכן ה"ספרים" ממאן לഗור את חנותו, וכך שורם מפיצרים וסונטיים בו - הוא מניף את ידו והגדולה ומאיים במכת אגרוף, לפעמים יוצא לקראותם עם מקל או ברול. בין הם צועקים.

"מה הולך פה?!" שאלתי אותם יפה את מפחדים מאייה שיגען?! אתם גבראים ממנה ברוח ובגוף, מיה הפחד זהה?!" והוחולט שמשבוע הבא הקבוצות מתחלפות ואנו הולכים ברוחוב שלהם.

עברינו מזמן לדין ומחרנות לחנות. כשהתקרבנו לחנות התספורת, הזרו אותנו איש ליצאת לקראתנו באיזומים, נעמדתי על מקומו. אח"כ התקרכבת מסטר פסיעות, הפלשתי שורול יד אחת, אח"כ את שורול היד השניה וקראיתי לעברו: "נראה שתתגע בפי או בצוירוני של אחד מחבורתנו הקדושה".

והוא? מייד לסגור את החנות מעיטה ועד עולם...
וכי בಗל שלהם טמאים, הטעורים צורכים להஸר בידייהם?! אתמהה!
נשוב לעניינו - לישב את השאלה שאלנו.

טמאים ביד טהורים אין הכוונה לגביה גבורה הגוף נגד הינוין - שהטהורים הרגו את הגואזים

רבותין, אל היינו זוכים הנס היה רק הניצחון הגשמי היחיזוני גבורת הגוף גיבוריהם בידי הולכים ורבבים בידם מעתים זהה רק חי נס. ולמה רק חי? כי המתווים, אלו שבוכנו (לא היוונים הagiists) רבבות המתווים שהסתובבו בתוך העם היו ממשיכים לשנות - בשלטון הרוח היוונית המשוקצת.

אם מילכותין לא היוו, נפנות ביר עטך, ותורנן זבוי הטהוריים, אא' הניצחון
היה רך ורבים מדעתם, מה התועלות יש בהן? הרי הצורך בኒצחון היה
ニצחון הרוח – שההווים כופeo את הטמאים. וזה הודהה להקב"ה: מסורת
טהראים וודים ביד עוסקי תורה
עוד דבר ציריך להזכיר, כי כאשר הטהוריים יראו למלחה ווינצחו, הם הצללו את
העם הצלה נספת – כי היה מי שידירק את העם אריך למדוד את הנס... כי אם
בלבול אוניותם אשר הובילו מארץ ישראל לארץ ישראל, אז חשבו

האמיתית, בסופו של דבר - הרצאותיו הזרות שוב רח"ל. מתיישב בפינת און-ליינט בזוויה מועלותן און-ליינט מומן את הוצאות
ידוע, כי בזמן מסעوط הצלב התחוללה מגפת חולירע באזוריים ענקים באירופה, ומהיהודים לא מתו כמעט. רק מאומות העולם נפל חולים, והוא זה נס. ביום מן
הימים הבחני היהודיים בכרך, והיה מי שיזום אסיפה ובה התניסו הגויים זה את זה
והכריזו - כי היהודים הרעלו את הבארות להרוג בגויים ולבן רק הם לא נפגעו,
ומאנתו יום יצאו הגויים להרוג ולהשחית, פוגרומים נוראים - ונפל קרבן

נשאלה או שאלת גודלה בין הצדיקים - מה חרונו האך האגדול הזה, כאשר מושע אחד זמן הייסדים גדולים ולפתח התהבר הגלגול, מודיע. גודלי ישראל אמרו כי הטעם ממשום שלא למדנו את הנס שהתבזבzel עימם, לא התערירו ממנה לראות חסדי ה' ולעבדו בלבב שלם, הקב"ה רצה שילמדו את הנס כמו שצרי! וכשלא למדנו נבוי חרבו אפר...

ובזה נבנה שורה אחת ב"על הניסים":
 "וְשִׁטְמָאִים בַּיד טֹהוֹרִים וְזֹדִים בַּיד עֲוָסָקִי תּוֹרָתָךְ וְלֹךְ עֲשֵׂית שֶׁם גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ" ר' בעקבות שהטהורים הם היו הלוויים והמנצחים, היהთ לנו היכולת להבין את משמעות הניסים כראוי - ולעשות שם גודל וקדושה להקב"ה, כי אם האכבה החילוני היה המנצח, הוא היה מפרש את הניסים כרצונו, וכי ידע איוועו תוכאה של חרונא אף הייתה בא עלינו. רק כאשר הטהורים ינהלו את הניצחון - זכינו לחנוכה "וקבעו שמונת ימי חנוכה אלו להודות ולהלל לשמר הגודל".

למה נקרא שמו אחו
נסים בדבר חכמה ששמעתי לפני עשרות שנים מרבי בין ציון ידלר המכונה
"המגיד הירושלמי". הוא דיבר אז על המתוונים שבקשו לקעקע את יסודות
החינוך.
בירושלמי נאמר "למה נקרא שמו אחו - שאחzo בתבי כנסיות ובתמי מדירות - קר
אמר אחzo אם גדיים אין תיישים אם אין תיישים אין צאן אין רועה" (ירושלמי
סנהדרין פ'').
שאלת השאלה, למה באמת נקרא שמו אחzo וכי הוא אחzo בתבי הכנסיות, הוא
סגר אותם, ושם היה צריך להיות סגור.

האמצעים!
ולפתע קם אחד הולמים והקשה על היסוד המחדש מגمرا מפורשת.
והיהודים. כי הלא אין להם מעוז במלחמות, ואינם בוחלים באמצעים פסולים
ושטח סדרת תמיות, הצביע את יסודו ובקש לישב על ידו את כל השאלות,
ומוגנים לקדם מטרתם. ואילו אנו מוגבלים באמצעינו, כי אין המטרה מקדשת את
פעם הופע בולגניה ודרש בפניי גודלי תלמידי החכמים בעיר. הצביע את הסוגיה

אחד רגע קט, ואמר: "הצדק אתכם, היסוד נסתר", וירד מן הבימה.

וניטורו הולמים וניסו כוחם בדוחית הסתירה, זה אמרו בכח וזה אמר בכח. ענה כי ישראל אמר: "באוטו הרגע שהזיך אותה גمرا, על במווי שותים עשרה יחיות לקוסיינו. וידענו בברור, שככל אחת מהן היהת מתקבלת על דעת הלומדים. אבל אני ידעת שהן דחוית סrk, והקוסיא איתה. אמרתי לעצמי: אבל הלא אין יותר כדי לחש חידושים בעלמא. כל מטרתך בצר את סמכותך התורנית שייהיו בריך נשמעים לביטוס תנעות המוסר. ובעציו, כישמעו, שלומד אלמוני סתר את שיעורו, ועוד גمرا מפושחת שנשבחה ממן. תחולץ בעני הלומדים וזילו תנתנות המוסר. לא מענין, אלא למן המטרה העלה, דחה את קושיתו בקש! אז אמרתי לעצמי: ישראל, הלא אתה לומד מוסר! הודה על האמת, וירדתי מן ריברבוב".

תלמידי רבי ישראל מלאנט! נשמע זאת הגאון רבי יעקב יוסף זצ"ל, מגדולי לומדי וילנא, הצעיר לחברות (והגדת)

וזדים ביד עסקיק תורה" בחונכה, אומרים: "מסרת גברים ביד חלשים ורבים ביד
אלעאים ומאמים ביד טהורם ורשעים ביד צדיקים וזדים ביד עסקיק תורה".
תמונה, בשלמא גברים ביד החלשים, נס הו. אף רבים ביד מעטימ. אבל מה
רובותא של מסירות טמאים רשעים זדים ביד טהורם ועסקיק תורה. אילו היו
כברותא שווים, מוצע שלא ינצח הנוויים.

אמרמו (סכה נב ע"א) שהיציר הרע מניה אומות העולם ומוגהה בישראל, והלעומת הדרתית והרשות הלאומית נורו במלול. בז'רמול שטיינטץ העד לארה, ובלט שטיינטץ דמלול היה

כעין זה אמרו (פסחים מט ע"ב) שגדולה שנאה שונאים עמי הארץ לתלמידי הרים יותר מאשר שונאים עובדי כוכבים את ישראל, ואומרים: מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכוו בחמור הנושך ושובר עצם.

שונאים אותםvr כר. השיב, שבכל יהודי יש נקודת השלמה עם הגוי, ובאותה נקודה הריהו מזודה
בגוי אין אף פינטעלע איד", והוא שונא אותו באופן ויאלווניסלע.

כך אמר גם ה"חפץ חיים" צ"ל, שבכל מקום בו יהו יחסיו הכווחות בין הדתים החילוניים שווים, נצחו החילונים. כי בין הדתים יש פשרניים וסבירים למחצה שליש ולרביע, ואלו החלוניים יקדים במשפטם. וופע, התבוא ואומר: אנו לחמים עבורי האמת, ברפינו. והם נלחמים עבורי השקר, וכבלחת.

זהה היה הנס בחנוכה, לא בלבד שמעמידים גברו על רבים וחולשים על גברים, אלא שהטהורים גברו על הטמאים, ובונוג שבעולם הטהורים נלחמים ברפינו הטמאים בלט. ואם הפסידו הטמאים במערכה, הרי זה נס ופלאל!

(זהガַדְתָ)

והודיעים. כי הלא אין להם מעצור במלחמותם, ואינם בוחלים באמצעות פסולים ומוגנים לקדם מטרותם. ואילו אנו מוגבלים באמצעותם, כי אין המטרה מקדשת את האמצעים!
והסביר רב מיכל ואמר: זה שנאמר שעשו היה איש שדה ויעקב יושב אהליים (בראיית כה, כז). שניינו (זוביים פב ע"ב) שהשור קדשים שיצא חוץ למחצתו נפסל, מדתיכיב "ובשר בשדה טרפה לא תأكلו" (שםות כב, ל). ופרש רשי: "בשדה", בלא גבולות וסיגים, מהচיזות והגבליות, ואילו יעקב לעשו: עשו היה "איש שדה", בלא גבולות וסיגים, מהחיזות והגבליות, ואילו יעקב היה "ישב אהליים", היינו מוקף מהחיזות וסיגים!
ואספר -

בשעת מלחמת העולם הראשונה התעוררנו סדרי הקהילות. לאחר המלחמה, ביקש הרוב מבריסק צ"ל להעמיד גדרי הדת על תילם כבראשונה, קרא לפרנסי הקהילה לאיספה. על סדר היום, לאסרו "שחיתת חזון". אחד הלזרים שחט בכרף הסמור ביל פיקוח על כסות השיטה ובדיקת פנים. בקשר לחסום את הפרצה, ולבזע שאין לשחות אלא בפיקוח הדוק של ועד הקהילה.

הפרנסים על לוביינו של הרב, והנה הגיעו אוטו קצב, ולא שנקרא, התישיב ב'ין הקדושים. אך אפשר לדון בעניינו ולברך את מעלויו, ולהחליט נגדו החלטותין. בעוד הוא שמעו ווזעם, נוקם ונוטר. איש לא אמר דבר, מפני כבודו של הרב. והרב ישב ושתק. דקה ושתיים, עשר ועשרים, שעיה ושעתיים, וקם. קמו כולם, והאספה התפזרה. ללא שנאמר מיללה.

ואצל ירושה, המורכב מברושים את האמצעיות, המזוהה בשלום חברתי וריבוי היבטים מוצאים
אבל יושב, והרב הסביר: "עם ישראלナンך בעשׂות מצרים, ומשה רビינו מצטוּה לגלָם. היה
עליו ללחוץ, לזרע. אך לא, אחוי מתנבא במצרים, וכשיבוֹא יאַפְּלִיל עליוֹ ויפגע.
ובגלָ זה, דוחים גאות העם?!"

עֲשֵׂה לְצֹוּיוֹן אֶל אָבָא ("רש"י בראשית כט, יא)!
אַתָּה תִּתְּלִין בְּלִבְנֵי צָדְקָה" (בראשית כט, יז).

לא כללה חלק יעקב' (ירמיה י, טנ)!
וזאת הורו הקדוש ברוך הוא כשלאו ויתר למשה רビינו על התמימות של שעה
בAMILת בנו, כשליח מלך להמיינו. ואלמלא הזדרזה צפורה ומלה את בנה, היינו
מאבדים את משה רביינו חיליה, וגואלית ישראל מה תהא עלייה. אבל אין המטרה
מקידשת את האמצעים!
ונספר -

מלכתחילה, בקש רבי ישראל סלאנטער להיות "צדיק נסתר", ואף הcin עצמו לכך.
למד להתפלל במהירות עצומה תוך כוונת כל הכוונות, התמימה במלאת הנגרות
וסיגל את היכולת לשנן תלמידו ולעין בו במחלה שעבודתו. بغداد: "גיאע כפיר כי
תאכל, אשיריך וטובך לר" (תהילים קכח, ב), גיאע כפים ולא גיאע מחה.
לבסוף החיליט, שלא לשם כך נתעו בו כשרונותיו. החליט לוזכה את עם ישראל
בתנועת המוסר להשתפרות ולהתעדלות. וכדי שאימצו, מצא לכון לגלוות
גאנונו העצומה - הגאון רבי חיים מבריסק וצץ מןואו וראש ואשון לאגויו דודו,
לפמי השרכ מבריסק וה'בית הלוי' ושאר גודלי דור דודו! - והוא מסבב בקהילות
ישראל ומשמעו שערוני תורה, פלפולים عمוקים שאריכו כשש שעות ובهم בלל
חזי'ו ס"ס שעבדינו שומיעיה ורבינו הקדשו דרכינו.

בדרר הדרוש

רש רבה פרשה זו על הפסוק בביבם רק שה לא הילנו חוץ לתחום. רק כדי שלא יראה אין והן אל לא לשבת שנאמר אתם יוסוף שה לא הילינו אותו עדין ווגם דיבר אתם קשות שר יביאו וגוי עד כאן. ויש וסבירו שהוא מבני נח ולכך יצאו מן העיר כדי שישבו יוסוף בתיב הבודק או רוד הדאסים שהם הילנו לוודם כדי שלא יוכל עוד לדבר אתם קשות. וכן האיך חללו השבעתיים את והילכו רק אלףים אמרה שוה מותר לילך בשבת על פי דין.

וינה יוסף צ'ה לבא על האמת אם יש בBITS תבואה או לא ואיה טעם של למה תתרוא אמת. רק צוח לאשר על ביתן קומ רודף פרוש אס תורה אותם מוחוק שלא הילכו בס' ברעב. נמצאה שיעקב ובני קון לתהום אם כן אין כאן פקוח מודרך דאמ' אין לנו לא צ' אט השבתה.

ולא הכרד את אותו שהשוכן
התשבה אם לא היה פקוּה
חזרם ולא חס על אביו ובנו
המודרש שהתהלך בדור אחר דור ואנשיש שלוחה דום צ'יאת אמת
בזירא לא ברהבוּ רבה דאחים נבור בלטחים אלה היינראַט פרערען

סימן זה מסר יוקף לאשר על ביתו אם ירדוף אחריהם או לא: ריש השני בראשי הפסוק בפני בני שמעאל ובמי עשו עשה עדידי היה לסת תבואה.

ויאמר הנב שמעצמי כי יש שבר במאירם רדו שמה ושבתו (יב).

ב) רדו שמה וכוי נורה ולא נמורה, ונודע אדם נמוא בגלות מצרים ד' בשבל חטא אע"ה שאמר בכמה אודע שפיר"ל שהחחיל הגלות משונעל יצחק וע' לכ לא היו ב' רק ר' ז' שניהם במצרים אבל אין נמוא בגלות ר' בשבל חטא ב' אהיות שנשא יא"ה א' כי צוריכים להיות ד' מאות שנים במ Ze'ירם אבל כבר כ' הקדמוניים דיעקב לא הטא ב' אהיות דנקרא אל, והטעם לדлем שתקבר"ה הוא ח' והוא קדים לך יעקב אכינוי מכוחו' יעקב אכינוי לא מות כדאיתא ב' שפתו למה תתראו למזה תהי' כחו'ו

בדוח זו עטפום ברכות ולחן צדיקים",
וש"א רדו שמה שלוא יהיה רק רדו שנים, דהgelות התחליל
בשנוליד יחק, ולא מושם חטא ב' אהות בין שנקרה אל,
שבשת ובודאי אוחז לא חלהל
בש"ה ה' ג' ינואר י"ג ה' תרנ"ה אל-

וותעם שקרוא לא ממש "נזהה והא נמת". (בנ"ז דוד)
קומ רודף אחר האנשים (מד ספק ד)

במודרנו הובא כאן בילוקט ("רמו ז") והוא לשונו הם יزا
 את העיר לא הרוחקו ווסוף אמר לאשר לעזר ביתו קומ רודף
 אחר האנשים וכן מבה דאת אמר רחוק היה בינוים ובמי
 כלפיהם אומה עד אין. והוא תמה.